

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. N.**, zastoupeného JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti žalovanému: **město Velká Bíteš, komise pro projednávání přestupků** se sídlem Masarykovo náměstí 87, Velká Bíteš, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2005, č. j. 57 Ca 22/2005 - 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Milana Poláčka **se u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně. Tímto usnesením krajský soud odmítl řízení o stěžovatelově žalobě proti nečinnosti města Velká Bíteš, komise pro projednávání přestupků (dále jen „žalovaný“).

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel zaslal krajskému soudu podání, v němž se dožadoval přezkoumání zákonnosti rozhodování žalovaného a namítal

„zneužití veřejného činitele a zjevnou podjatost“. Stěžovatel zde uváděl, že je on i jeho družka a bratr již několik let šikanován a verbálně napadán vulgárními nadávkami ze strany svého souseda A. K. a stěžovatelovy návrhy na projednání přestupků zůstávají žalovaným odloženy bez jeho potrestání, naopak podněty A. K. jsou žalovaným projednávány důkladně a stěžovatel je předvoláván na Policii ČR, v čemž spatřuje diskriminaci a podjatost vedoucí žalovaného ve prospěch A. K. Stěžovatel proto podal návrh na přezkoumání nečinnosti žalovaného.

Krajský soud v reakci na toto podání stěžovatele vyzval usnesením ze dne 13. 9. 2005, aby je ve lhůtě do patnácti dní od doručení usnesení doplnil o označení věci, v níž se ochrany proti nečinnosti správního orgánu domáhá, vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se dovolává, a návrh výroku rozsudku. Zároveň jej poučil, že pokud ve stanovené lhůtě vady neodstraní, bude řízení o jeho žalobě odmítnuto.

Stěžovatel na toto usnesení odpověděl svým podáním, které krajskému soudu osobně doručil dne 21. 10. 2005 a v němž uvedl, že se domáhá projednání přestupku pro konkrétní urážky na cti, vulgární nadávky, vyhrožování a omezování osobní svobody ze strany A. K., proti němuž brojil již podáním k žalovanému ze dne 10. 2. 2005, které přiložil již k žalobě. Z rozhodných skutečností uvedl výčet nadávek, jimiž A. K. častoval jeho družku, přičemž jako důkazy navrhl své předchozí návrhy na projednání přestupků, které je možno doplnit výsledkem svědků. Závěrem navrhl, aby krajský soud potrestal A. K. pokutou, náhradou nákladů řízení a zakázal mu narušování pokojného stavu a zároveň aby krajský soud vytkl žalovanému soustavnou nečinnost ve prospěch A. K.

Téhož dne, tedy 21. 10. 2005, vydal krajský soud usnesení, jímž stěžovatelovo podání odmítl. V tomto usnesení konstatoval, že stěžovatel výzvu k odstranění vad převzal dne 23. 9. 2005, takže lhůta pro toto odstranění uplynula dne 8. 10. 2005, zatímco doplnění podání bylo krajskému soudu doručeno dne 21. 10. 2005, tedy opožděně. Pokud přitom nebylo ve stanovené lhůtě podání doplněno a vady odstraněny, nelze v řízení pokračovat a krajskému soudu nezbylo než stěžovatelovo podání odmítnout.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž upozornil na fakt, že výzva k odstranění nedostatků mu byla doručena až dne 5. 10. 2005, a nikoli 23. 9. 2005, jak uvedl krajský soud. Jeho doplňující podání tudíž nelze označit za opožděné. Tuto kasační stížnost doplnil právní zástupce ustavený krajským soudem poté, co byla nejprve stěžovatelova žádost o ustanovení advokáta krajským soudem zamítnuta, poté bylo toto usnesení o zamítnutí žádosti o ustanovení advokáta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. 2 Ans 1/2007, zrušeno, následně byla krajským soudem zástupkyní ustanovena JUDr. Zdeňka Tučková, proti jejímuž ustanovení podal stěžovatel námitku, takže krajský soud mu nakonec novým zástupcem ustanovil právě JUDr. Milana Poláčka. Ten zareagoval na výzvu k doplnění kasační stížnosti a v tomto doplnění uvedl, že usnesení krajského soudu o odmítnutí svého podání stěžovatel napadá z důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje jeho zrušení, když setrval na tvrzení, že výzva k odstranění vad byla doručena teprve dne 5. 10. 2005, jak lze seznat z kulatého razítka dodací pošty ve Velké Bíteši s tímto datem, takže doplnění podání doručené krajskému soudu dne

21. 10. 2005 je nutno mít za včasné, krajský soud se jím měl zabývat a ve věci meritorně rozhodnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí jeho návrhu. K posouzení důvodnosti této kasační námitky je nejprve potřeba určit, zda bylo jeho doplnění podání včasné či nikoli a jaké důsledky mělo toto doplnění podání v řízení před krajským soudem vyvolat.

Co se týče určení včasnosti tohoto doplnění, je třeba konstatovat, že se v něm mýlí jak krajský soud, tak stěžovatel. Krajský soud určil, že k doručení výzvy k odstranění vad došlo dne 23. 9. 2005. Z poštovní doručky uložené na č. l. 4 soudního spisu však lze poznat pouze to, že byla tato výzva dne 21. 9. 2005 uložena na poště, zatímco datum vyzvednutí je označeno jednak psanými číslicemi, z nichž jsou čitelné pouze číslice „...3. 9. 05“, a jednak kulatým razítkem dodací pošty s datem 5. 10. 2005. Při takto nejistém datu doručení výzvy k odstranění vad bylo jistě namístě vycházet z data, které bylo zároveň čitelnější, a tedy jistější, a zároveň pozdější, a tedy příznivější pro shledání včasnosti podání. To však nic nemění na tom, že i pokud by za datum doručení této výzvy byl shledán den 5. 10. 2005, uplynula patnáctidenní lhůta k doplnění podání již 20. 10. 2005, neboť v souladu s úpravou počítání lhůt obsaženou v § 40 s. ř. s. počala tato lhůta běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Pokud tímto dnem určujícím počátek byla středa 5. 10. 2005, počala lhůta běžet ve čtvrtek 6. 10. 2005 a za konec jejího patnáctidenního trvání je třeba označit čtvrtek 20. 10. 2005, tedy patnáctý den běhu lhůty. Jakkoliv tak krajský soud určil běh této lhůty problematicky, lze se s ním shodnout v závěru o tom, že stěžovatelovo doplnění podání, jež na krajský soud doručil osobně dne 21. 10. 2005, jak plyne z prezentačního razítka krajského soudu na č. l. 5 soudního spisu, bylo opožděné.

Právě a pouze touto opožděností doplnění podání odůvodnil krajský soud své odmítavé usnesení. Takový přístup by však bylo nutno označit v souladu s dosavadní judikaturou zdejšího soudu za formalistický, neboť stěžovatelovo doplnění podání bylo krajským soudem přijato sice po lhůtě, jež byla ve výzvě stěžovateli dána, nicméně před tím, než krajský soud své odmítavé usnesení vydal; ostatně i z jeho odůvodnění je zjevné, že byl s tímto podáním v době vydání svého usnesení seznámen. Takový přístup byl zdejším soudem kritizován již v rozsudku ze dne 26. 10. 2004, sp. zn. 2 Azs 117/2004 (publ. pod č. 648/2005 Sb. NSS): *„Jestliže účastník řízení doplní své podání sice po lhůtě stanovené soudem k tomuto doplnění, avšak ještě předtím, než soud ve věci rozhodl, nejsou bez dalšího splněny podmínky pro odmítnutí návrhu podle § 37 odst. 5 s. ř. s.; v takových případech je třeba vždy zkoumat, zda pokračování v řízení brání pouhá skutečnost, že nedostatek nebyl odstraněn včas.“*

V souladu s touto právní větou je tedy třeba určit, zda pokračování v řízení bránila pouhá skutečnost, že nedostatek nebyl odstraněn včas. Zdejší soud po posouzení obsahu doplnění žaloby shledává, že odmítnutí stěžovatelových podání jako celku bylo namístě, nikoli však proto, že doplnění bylo stěžovatelem podáno po lhůtě určené krajským

soudem, nýbrž proto, že ani v tomto doplnění stěžovatel neodstranil vady své žaloby takovým způsobem, aby ji bylo možno pokládat za žalobu proti nečinnosti správního orgánu, či za jiný typ platného podání ve správním soudnictví, projednatelnou krajským soudem. Stěžovatel totiž ani v tomto doplnění zejména neoznačil věc, v níž se ochrany proti nečinnosti domáhá, a zejména nenavrhл výrok rozsudku. Stěžovatel toliko vyjádřil svou obecnou nespokojenost s tím, jak žalovaný obecně zachází s jeho návrhy na projednání přestupků, jichž se měl dopustit jeho soused, přičemž jeden z těchto svých návrhů k žalobě připojil, a tuto svou nespokojenost nekonkretizoval ani v doplnění své žaloby, když za konkretizaci nelze považovat to, že citoval další slova, jimiž měl A. K. označit jeho družku, a vyjmenoval, jaké přestupky měly být těmito výroky spáchány. Takové vymezení zjevně není pro zahájení řízení o žalobě na nečinnost správního orgánu dostatečné, neboť touto žalobou se nelze domáhat, jak to činí stěžovatel, toliko toho, aby žalovaný „potrestal jednak pachatele A. K. pokutou, náhradou všech nákladů řízení a zakázal narušování pokojného stavu.“ Takové označení žalobního petitu není souladné s tím, jak byl smysl žaloby na nečinnost správního orgánu vymezen například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 2 Ans 4/2004 (publ. pod č. 506/2005 Sb. NSS): *„Žalobou na nečinnost podle § 79 a násl. s. ř. s. se lze domáhat toliko toho, aby soud uložil správnímu orgánu, který je nečinný, povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu. ... není možné požadovat, aby soud uložil správnímu orgánu pouze povinnost pokračovat v řízení s tím, že bude záležet na správním orgánu, zda řízení přerušil nebo zda rozhodne ve věci samé.“* Stěžovatel ovšem nepožaduje, aby bylo dokončeno určité konkrétní řízení týkající se jeho práv a povinností, nýbrž toliko žádá, aby byl konečně potrestán jeho soused. Jak bylo ovšem vyřčeno například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 1 Ans 1/2003 (publ. na www.nssoud.cz): *„Žalobou na nečinnost se lze domáhat ochrany u soudu jen tehdy, pokud je správní orgán nečinný při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost žalobce.“* Stěžovatelovo obecné volání po tom, aby byl jeho soused A. K. žalovaným potrestán, ovšem do takového vymezení svou obecností nespadá, a to ani před doplněním doručeným krajskému soudu dne 21. 10. 2005, ani po něm, a toto podání tak bylo skutečně nutno odmítnout.

Je tak možno uzavřít, že paradoxně ani za této situace, kdy krajský soud problematickým způsobem posoudil, zda byla splněna lhůta k odstranění vad, a ze shledání jejího nedodržení poté formalisticky dovodil, že je samo o sobě dostatečné k odmítnutí stěžovatelova podání, není dán důvod ke shledání důvodnosti stěžovatelovy kasační stížnosti a zrušení usnesení krajského soudu, neboť stěžovatelovo podání bylo, podle názoru zdejšího soudu, namísto odmítnout i po jeho doplnění, neboť ani po tomto doplnění neměl krajský soud před sebou žalobu, kterou by bylo možno věcně projednat ve správním soudnictví. Kasační stížnost je tedy ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nedůvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 2 400 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci, odstranění vad kasační stížnosti a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Protože zástupce stěžovatele je plátcem DPH, navyšuje se tato částka o 912 Kč. Celková částka, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, proto činí 5 712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu